

Міфи Стародавньої Греції

Орфей та Евридіка

Переклад українською – Валерія Воробйова
Сайт: [Казка.укр](http://казка.укр) – Дитячі книги з малюнками українською мовою
Ілюстрації – Г.Кислякова

На півночі Греції, у Фракії, жив колись великий співак Орфей.
Дивний дар він мав, і слава про нього йшла по всій Землі греків.

За пісні покохала Орфея красуня Евридіка. Вони одружилися й жили
дуже щасливо. Але недовго тривало їхнє щастя.

Якось були вони разом у лісі. Орфей грав на семиструнній кіфарі й співав, а Евридіка збирала квіти в зеленій долині і непомітно зайшла у лісову гущавину.

Раптом почулося їй, ніби хтось женеться за нею. Злякалася юна німфа і кинулася назад до Орфея. Бігла, не розбираючи дороги, і не помітила в густій траві отруйну змію.

Почув Орфей здалеку жалібний крик дружини і поспішив їй на допомогу. Аж бачить: промайнули поміж дерев великі чорні крила – то сама Смерть забирала Евридіку до підземного царства.

Велике було горе Орфея. Блукаючи по лісу, він виливав у пісні свою тугу. І така була в них сила, що дерева сходили зі своїх місць, звірі виходили з нір, птахи покидали гнізда, камені рушали з місця. І всі слухали, як сумував Орфей за своєю коханою.

Проходили ночі й дні, але не міг втішитися Орфей.

– Ні, не жити мені без Евридіки, – говорив співак. – Не мила мені земля без неї. Нехай краще Смерть забере мене до свого підземного царства.

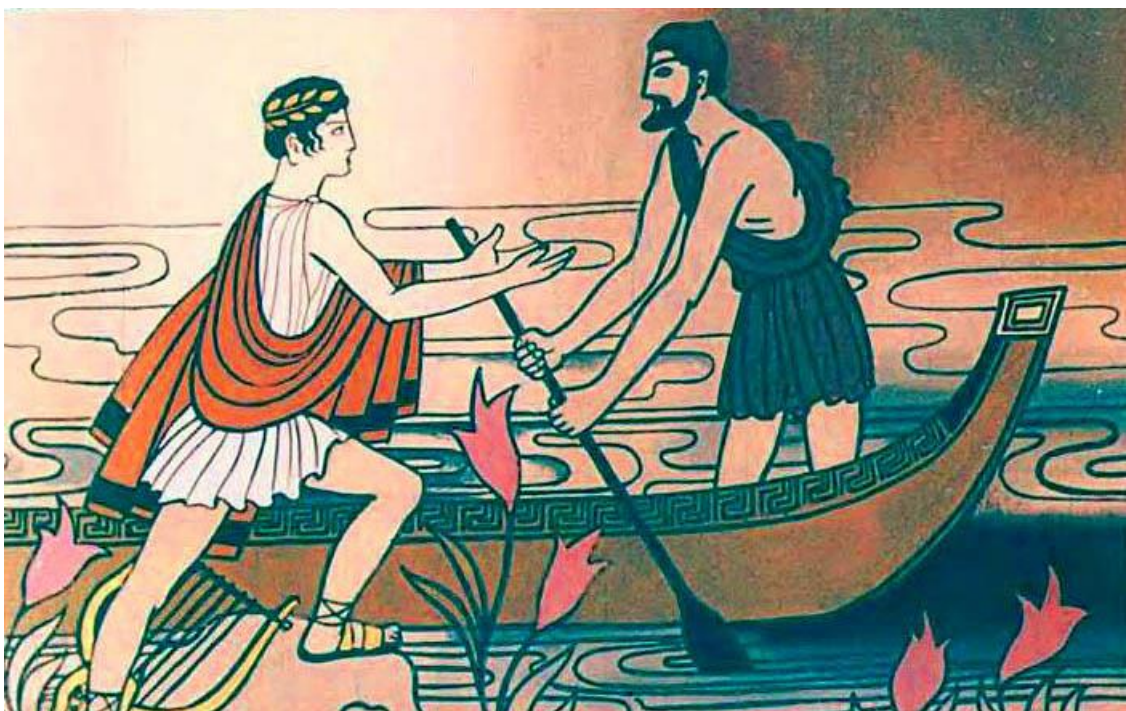
Але Смерть не приходила. І тоді Орфей вирішив сам піти до підземного царства. У глибокій печері Тенара знайшов він струмок, що вливався у підземну річку Стікс.

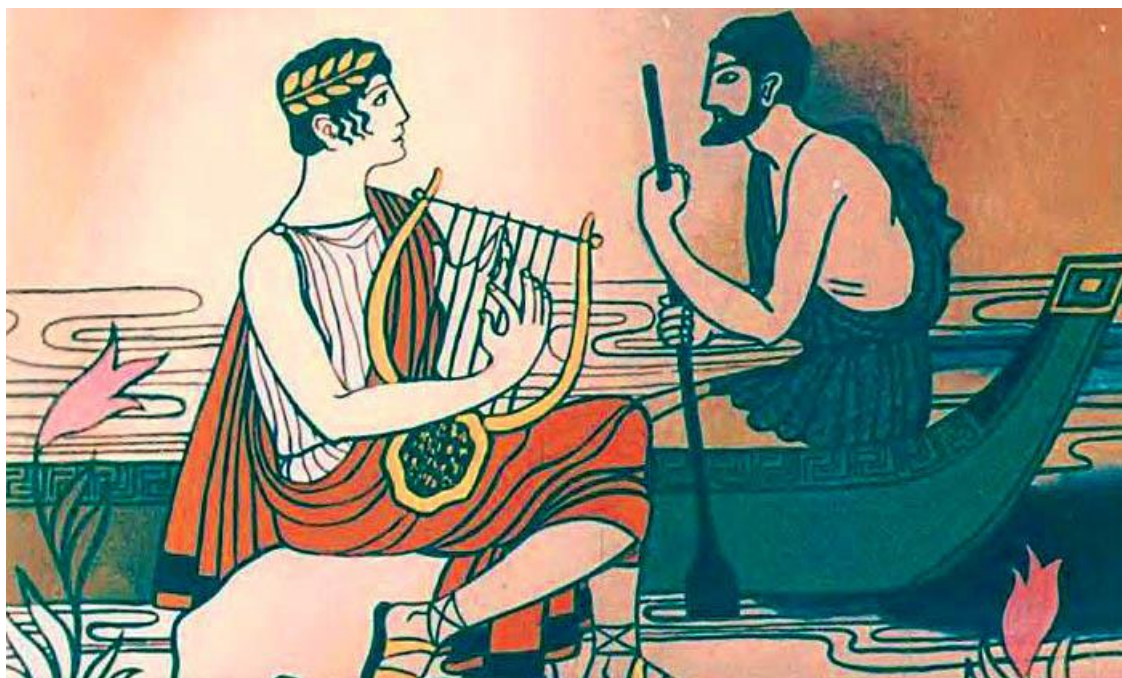
Чорні й глибокі води Стікса, і страшно живому ступити в них. Стогін, зітхання і тихий плач чув Орфей – то тіні померлих чекали переправи до країни, звідки ще ніхто й ніколи не повертався.

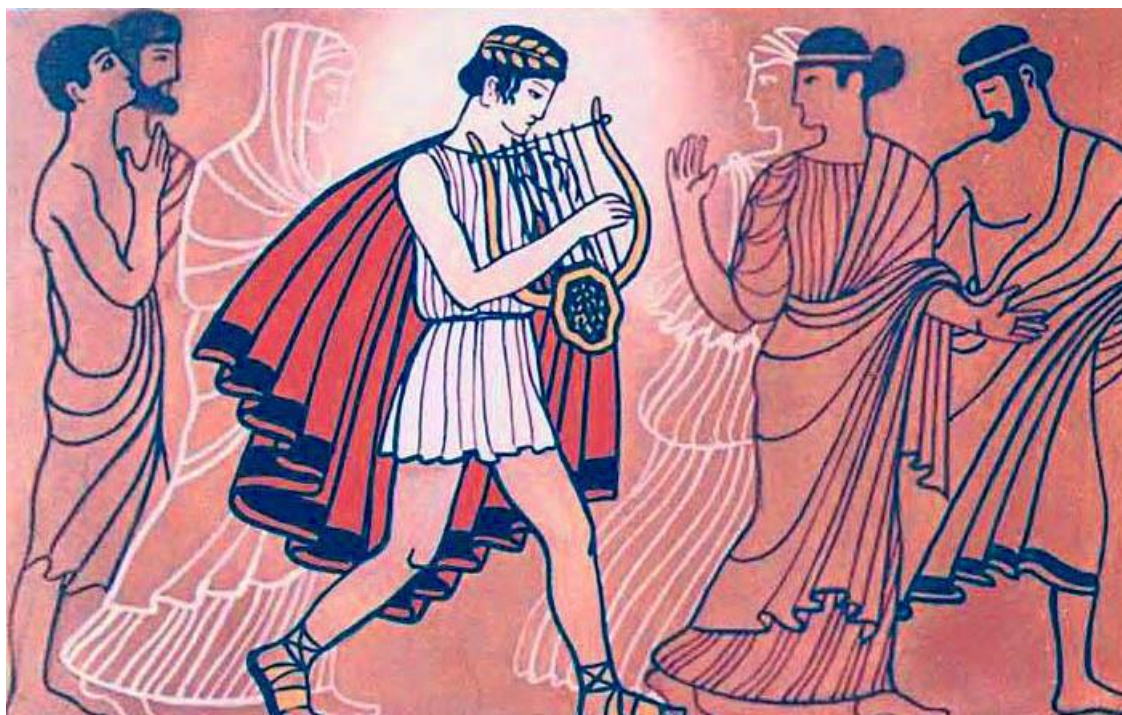
– Перевези й мене на той берег, – змолився Орфей до перевізника Харона. – Зглянься на мене... Я не хочу більше жити. Я хочу побачити мою Евридіку.

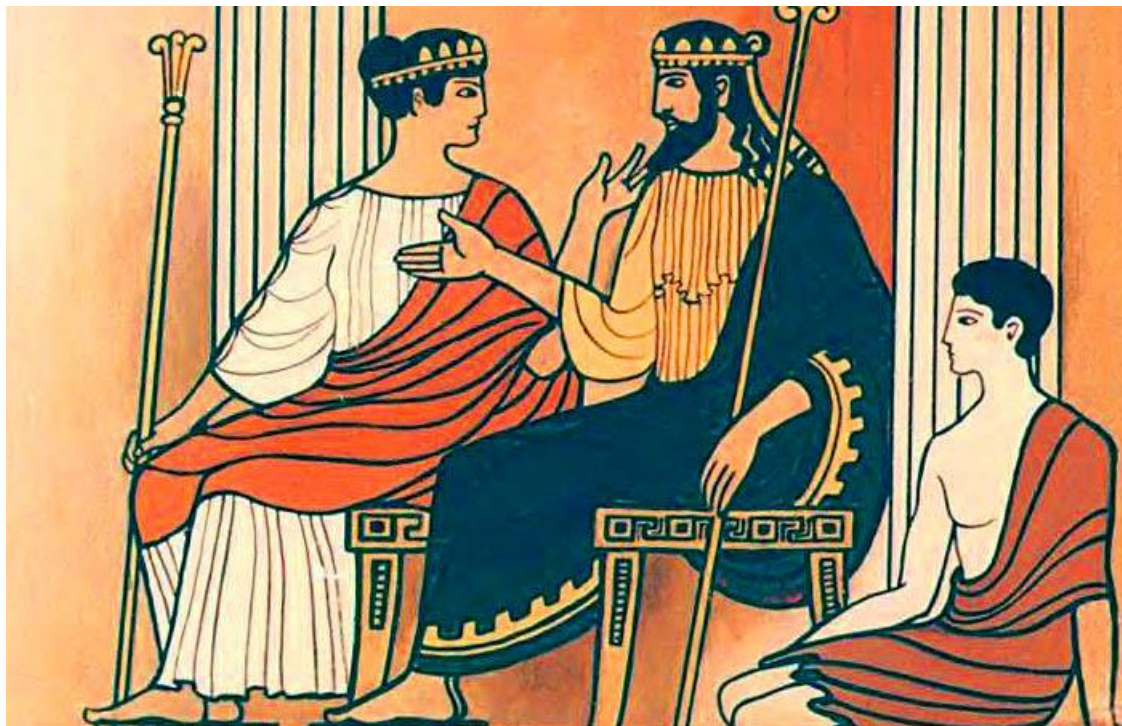
Суворий перевізник відштовхнув його і вже хотів відчалити від берега, але тут жалібно задзвеніли струни кіфари, і Орфей заспівав. Зупинилися холодні хвилі Стікса, і Харон застиг, слухаючи сумну і ніжну пісню.

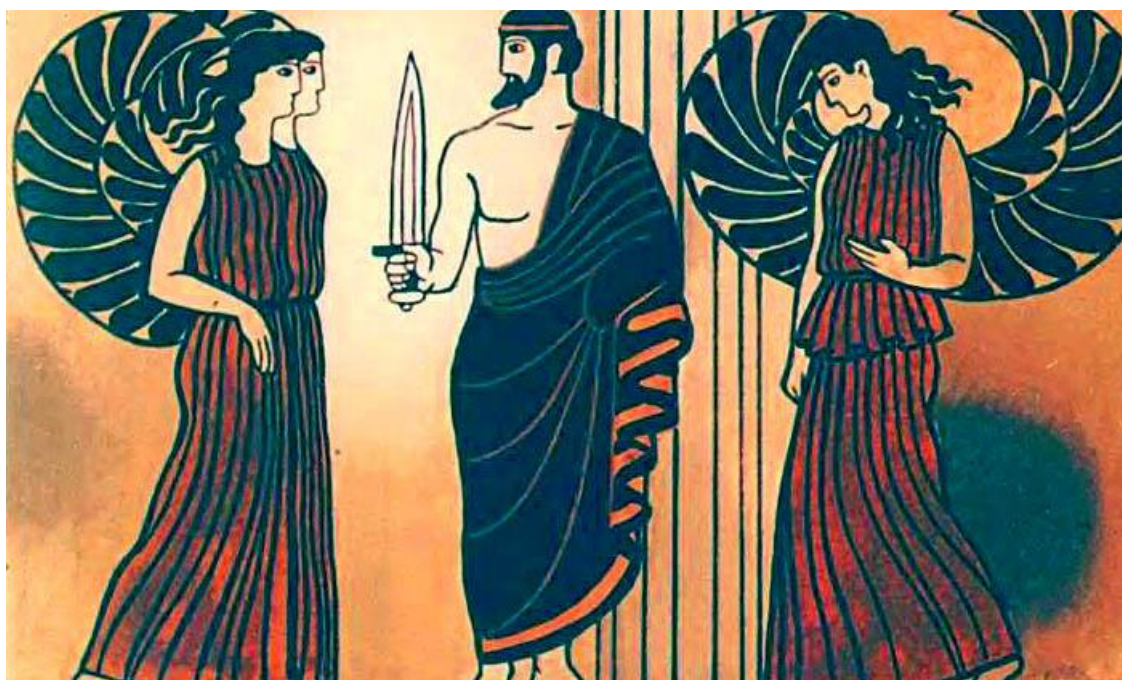
Орфей увійшов до човна, і Харон слухняно перевіз його на інший берег. Зліталися з усіх боків тіні послухати пісню живого про невмируще кохання.

І от прийшов Орфей до володінь хазяїна підземного царства Аїда. Високо на золотому троні сидів грізний володар, а поруч із ним була прекрасна цариця Персефона.

З блискучим мечем у руці, в чорному плащі стояв за спиною Аїда бог смерті, а навколо нього – служниці, Нери, що літають на полі битви і забирають життя у воїнів.

Трохи подалі від трону сиділи суворі судді підземного царства, а в темних кутах зали ховалися спогади. В руках у них були батоги з живих змій, і вони боляче жалили тих, хто поставав перед судом.

Тільки бог сну, юний Гіпнос, прекрасний і радісний, літав по залі на своїх легких крилах, помішуючи в срібному розі сонний напій, від якого засинає навіть сам великий громовержець Зевс.

Підійшов до трону Аїда Орфей і гучно вдарив по струнах кіфари. Про своє горе, про муки розбитого кохання, про свою тугу за Евридікою співав Орфей.

Припавши головою до плеча чоловіка, слухала співака цариця Персефона, і сльози котилися з її очей. Замислився грізний Аїд, і навіть бог смерті опустив свій блискучий меч.

Усе тихіше звучать струни золотої кіфари, усе тихіше лунає пісня Орфея, і ось завмерла вона, подібно ледь чутному зітханню печалі.

– Чого ти шукаєш, співаче, у царстві мертвих? – запитав Аїд. – Скажи, чого ти хочеш, і я обіцяю виконати твоє прохання.

– О всемогутній владико Аїде! Поверни назад до життя мою Евридіку. Дай їй насолодитися сонцем, теплом і світлом, зеленню полів, весняною красою лісів і моїм коханням.

Так говорив Орфей і просив Персефону:

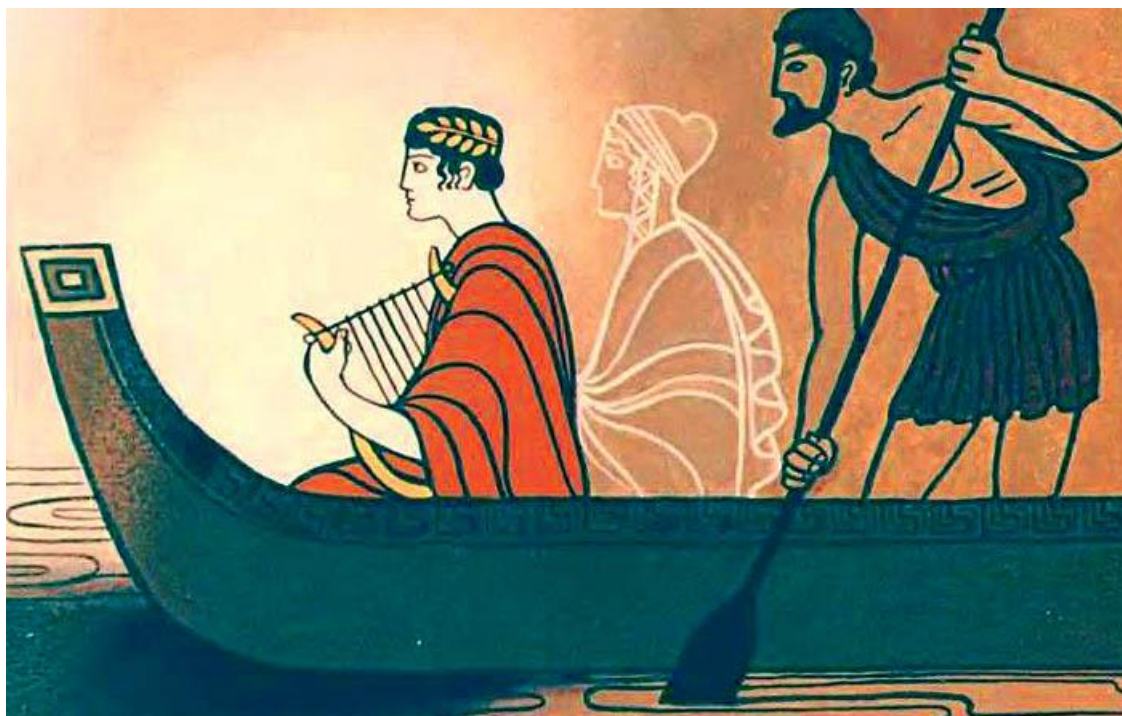
– Заступися за мене, прекрасна царице. Адже ти знаєш, яке гарне життя на землі.

– Я поверну тобі Евридіку, – сказав Аїд Орфею. – Веди її назад до життя, до світла сонця. Тінь її буде йти за тобою. Але не намагайся подивитися на неї, поки не вийдеш на світ. Озирнешся – втратиш її навіки!

Швидко пройшов Орфей підземне царство. Тінь Евридіки йшла за ним. Безмовно перевіз їх до берега життя Харон.

Крута кам'яниста стежка вела нагору, на землю. Темно й тихо було навколо. І тільки серце Орфея стукало: "Евридіко! Евридіко!"

І от нарешті попереду стало світлішати. Вже зовсім близько був вихід. Як раптом тривога стиснула серце Орфея: чи тут Евридіка? Чи йде за ним?

Забувши про все на світі, зупинився Орфей і... озирнувся. На мить, зовсім близько, побачив він милу тінь, любе, прекрасне обличчя... Але лише на мить.

І одразу ж тінь Евридіки відлетіла й зникла, розтанула в темряві.

– Еврідіко?!

З відчайдушним криком Орфей став спускатися назад по стежці і знову прийшов до берега чорного Стіксу.

Дарма він молив і кликав – Харон не відгукнувся. Сім днів і сім ночей сидів сумний Орфей, проливаючи сльози скорботи, але так нікого й не дочекався.

Довелося йому повернутися на землю і жити далі. Але він не міг забути свою єдину любов – Евридіку, і пам'ять про неї жила в його серці і в його піснях.

Дякуємо, що скачали книгу на сайті [Казка.укр](http://казка.укр) – дитячі книги з малюнками Українською мовою онлайн.

Бібліотека [Казка.укр](http://казка.укр) регулярно поповнюється. Завітайте та читайте!